

Sestrica Ljudmila.

Za letošnje Vse Svete še ni mislila, da bo iz nebeških višav gledala svojega angelčka na nagrobnem spominku in od tamkaj se smehljala blestečim lučicam in jesenskim cveticam vsesvétnicam (krizantemam).

Dne 8. avgusta je Ljudmila, devetletna učenka, v Izlakah pri Zagorju ob Savi mirno v Gospodu zaspala. Zelo so jo čislali in ljubili povsod, kjer so jo poznali, ker je bila v šoli vzorna učenka in tudi sicer modrega in vzglednega vedenja. Doma je Milka imela svoj šmarčni oltarček, pred hišo svoj vrtiček in seveda tudi v najlepšem redu igrače, katere so ji kaj radi donašali dobri ljudje. Večkrat se je pa tudi branila igrač in pošalila, „da ni treba stroškov za take reči, saj tako Miklavž vse prinese.“ Lep vzgled je bila sošolkam. Ako je katera zinila neprijemno besedo, jo je takoj Milka zavrnila: „Ne govorimo tako, to ni za lepe deklice.“ Z veseljem in veliko vnemo je tudi že opravila prvo sveto obhajilo.

Pred nekaj meseci je iz neznanih vzrokov hudo obolela. Ni bilo pomoči, in bolezen jo je prezgodaj pokopala. Vsa okolica je zaplakala, cvetice so povesele glave in celo njen mladi zajček je isto noč poginil, ko je ona dušico izdihnila.

Ganljive so bile njene zadnje nedolžne besede: „Mama, peljite me v nebesa!“ Domači gospod župnik je v nedeljo o tem pridigoval, kako bi drugi še bolj morali misliti na nebesa, nego ta dobri otrok, ki je tako lepo živel in tako lepo končal svoje mlado življenje.

Mlajši štiriletni bratec Slavko pa sedaj večkrat vprašuje, kdaj bo prišla sestra iz nebes in se zopet igrala z njim...

Ciril Lužar.

